

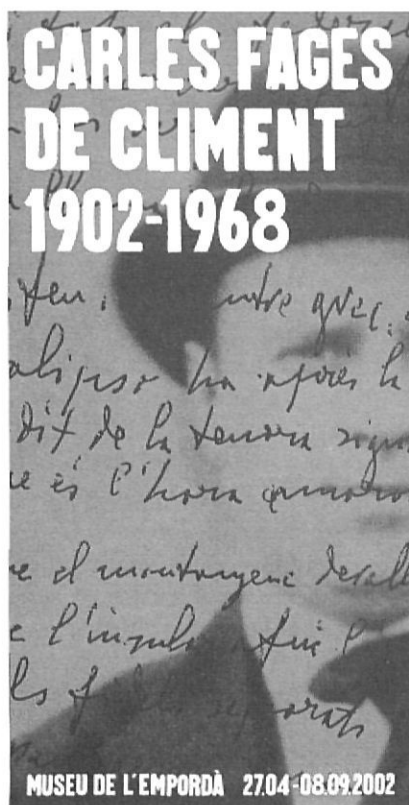
Recreació de Fages de Climent

L'exposició: «Carles Fages de Climent (1902-1968). Poètica i mítica de l'Empordà» és oberta al Museu de l'Empordà de Figueres, del 27 d'abril al 8 d'agost de 2002.

L'exposició, una de les principals activitats del centenari i del naixement de Carles Fages de Climent, vol acostar la figura de l'escriptor a les generacions més joves, d'una banda, i de l'altra intentar pal·liar el desconeixement que se'n té més enllà de l'Alt Empordà (és per això que la mostra s'oferirà a Girona aquesta tardor i a Barcelona l'any vinent).

El muntatge, que ha anat a càrrec d'Enric Pujol i Rafael Pascuet, es planteja a través de nombroses fotografies i objectes molt significatius: des d'un llibre de receptes de la seva mare a les primeres edicions de les seves obres; fins i tot s'hi recrea la Fonda Roca de Figueres, cenacle literari dels anys seixanta freqüentat per Fages. Alguns epígrames, la part més popular i coneguda de la seva obra, acompanyen el visitant pels diversos àmbits que s'hi poden trobar.

La part biogràfica i literària es divideix en cinc apartats: «Infantesa i joventut (1902-1919)»; «Un jove escriptor promesa (1920-1935)»; «Guerra i postguerra (1936-1945)»; «Època de maduresa (1946-1958)» i «Els darrers temps (1959-1968)». Hi podem veure la seva relació amb els mestres dels noucentisme,

especialment Eugeni d'Ors, la seva presència als cercles literaris de Barcelona, el ressò de les seves primeres publicacions, com també el desencís per no haver-se sentit reconegut en aquestos mateixos cercles i el seu posterior retorn a l'Empordà.

L'exposició fa un repàs exhaustiu de la seva obra (els motius, les influències...), de la recreació plàstica que diversos artistes n'han fet (quadres, il·lustracions de llibres, gravats), i també de la relació de l'escriptor amb pintors figuerencs com Dalí o Evarist Vallés. Clou la mostra un vídeo amb testimonis de persones que el van conèixer.

Antoni Cobos

El sí i el no de la Casa Albertí

El 4 de maig va ser inaugurada a Sant Feliu de Guíxols la Casa Albertí, on el pintor va viure els seus últims anys i on ara s'exposa de forma permanent la seva obra.

Josep Albertí (Sant Feliu de Guíxols, 1913-1993) va ser un artista en el sentit més ampli de la paraula. De fet, se'l podria definir d'aquesta manera si considerem que estava dotat per al cant —tenia veu de baix i admirava Miguel Fleta— i que conreava la poesia —sentia devoció per l'obra de Verdaguier, sant Joan de la Creu i santa Teresa—. Però també, és clar, perquè és recordat sobretot per haver estat un pintor autodidacte, instintiu i en absolut academicista, més o menys identificat amb l'expressionisme, i que idolatrava Vincent van Gogh, El Bosco, Ernst, Kandinsky o Munch, entre molts altres.

El pintor guixolenc —que, com a bon artista, ha estat definit pels seus amics com un home excèntric, arrauxat, indisciplinat i sensible— no va començar a pintar d'una forma assídua i perseverant fins després de la Guerra Civil Espanyola. La seva primera exposició data de 1953, i, a partir d'aleshores, va exposar en més de cinquanta ocasions arreu d'Espanya, les fronteres de la qual va traspassar a final dels anys seixanta, en què els seus llenços van poder ser admirats a sales de Zuric i Lausana.

Abans de morir, el 1993, Albertí va llegar a la ciutat la casa on havia viscut els últims anys de